

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 361

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 28 mai 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 425 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139 ¹ și art. 140 ³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală.....	2-3	Decizia nr. 458 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6 și art. 8 alin. (1), (2), (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	9-11
Decizia nr. 427 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1)-(4) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public și a art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	4-6	Decizia nr. 459 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	12-13
Decizia nr. 456 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă	6-7	Decizia nr. 460 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	13-14
Decizia nr. 457 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.....	8-9	Decizia nr. 461 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 425**

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139¹ și art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 139¹ și ale art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Mureșan în Dosarul nr. 9.040/117/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 9.040/117/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 139¹ și ale art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Aurel Mureșan într-o cauză privind soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care s-a respins cererea de revocare a măsurii arestării preventive pe motive medicale și a celei privind înlocuirea acesteia cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 139¹ din Codul de procedură penală îngăduiesc posibilitatea inculpatului arestat preventiv de a se adresa direct unei instanțe de judecată pentru revocarea măsurii arestării, în situația în care, din cauza unor motive medicale, nu poate suporta regimul de detenție. Arată că asupra temeiniciei unei astfel de cereri urmează să se pronunțe administrația locului de deținere. În ceea ce privește dispozițiile art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că acestea generează o inegalitate de tratament juridic aplicat persoanei arestate, în raport cu mijloacele procedurale pe care le are la îndemână procurorul. Totodată, susține că sunt încălcate și prevederile art. 21 din Constituție, întrucât persoana căreia i s-a respins, în faza de urmărire penală,

o cerere de revocare a măsurii arestării preventive nu se poate adresa unei instanțe superioare, care să decidă asupra temeiniciei menținerii stării de arest preventiv.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori apreciază că dispozițiile art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală creează o inegalitate de tratament juridic prin aceea că procurorul are posibilitatea de a exercita o cale de atac împotriva unei încheieri prin care se dispune cu privire la măsurile preventive, în timp ce inculpatului îi este îngăduit dreptul de a se adresa unei instanțe superioare atunci când este nemulțumit de soluția dată. De asemenea, instanța consideră că dispozițiile art. 139¹ din același cod instituie și o inegalitate de tratament juridic între un inculpat arestat preventiv și o persoană împotriva căreia s-a pronunțat o hotărâre de condamnare definitivă, aceasta din urmă având posibilitatea de a sesiza instanța în mod direct și nemijlocit, în vederea expertizării medico-legale și a constatării stării de sănătate a acesteia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale și convenționale invocate de autorul acesteia.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 139¹ și ale art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale, nefiind de natură să îngreuească accesul liber la justiție și aplicându-se tuturor persoanelor, fără discriminări sau privilegii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 139¹ și ale art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 139¹: „În cazul în care, pe baza actelor medicale, se constată că cel arestat preventiv suferă de o boală care nu poate fi tratată în rețeaua medicală a Administrației Naționale a Penitenciarelor, administrația locului de deținere dispune efectuarea tratamentului sub pază permanentă în rețeaua medicală a Ministerului Sănătății Publice. Motivele care au determinat luarea acestei măsuri sunt comunicate de îndată procurorului, în cursul urmăririi penale, sau instanței de judecată, în cursul judecății.”;

— Art. 140³ alin. 1 teza finală: „[...] Încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate aceste dispoziții de lege contravin textelor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. Totodată, susține că sunt încălcate și prevederile art. 5 paragraful 4 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la libertate și la siguranță, respectiv dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Prevederile art. 139¹ din Codul de procedură penală au ca finalitate ocrotirea sănătății persoanei deținute, care poate fi tratată în rețeaua medicală a Ministerului Sănătății Publice, în măsura în care nu poate fi tratată în cea a Administrației Naționale a Penitenciarelor. O asemenea soluție legislativă are și rolul de a elimina posibilitatea revocării măsurii arestării preventive pe motive medicale, precum și de a decongestiona rolul instanțelor de judecată.

De altfel, în măsura în care există posibilitatea efectuării tratamentului atât în cadrul sistemului penitenciar, cât și în cel al Ministerului Sănătății Publice, este lipsită de utilitate revocarea arestării preventive, o asemenea măsură putând avea și repercusiuni serioase asupra desfășurării urmăririi penale. Mai mult, la luarea măsurilor preventive, instanța de judecată este datoare să aplice, din oficiu, prevederile art. 136 alin. 8 din Codul de procedură penală, în sensul că la luarea măsurii trebuie să aibă în vedere starea de sănătate a inculpatului.

În ipoteza textului de lege criticat urmărirea penală se poate desfășura în bune condiții și cu celeritate, fără a se afecta drepturile procesuale ale persoanei deținute, iar în

cazul în care, în mod nejustificat, administrația locului de deținere refuză efectuarea tratamentului, actul emis de aceasta, fiind tot unul administrativ, poate fi atacat în justiție.

Astfel, Curtea constată că prevederile art. 139¹ din Codul de procedură penală sunt constituționale.

II. În ceea ce privește dispozițiile art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală, Curtea reține că acestea au mai format obiect al excepției de neconstituționalitate, Curtea respingând excepția ca neîntemeiată. Prin Decizia nr. 156 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2007, Curtea a statuat următoarele: „Faptul că încheierea prin care se respinge cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu este supusă niciunei căi de atac se explică, pe de o parte, prin necesitatea de a evita o prelungire abuzivă a procesului, iar pe de altă parte, prin aceea că ea poate fi atacată cu recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.”

De altfel, dublul grad de jurisdicție se impune numai în ipoteza prevăzută de art. 2 paragraful 1 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la dreptul oricărei persoane „declarată vinovată de o infracțiune” de a cere „examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară”, deci la dreptul la o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care se constată vinovăția penală a unei persoane, iar nu la dreptul la recurs împotriva încheierilor privind măsurile preventive. De asemenea, nici art. 6 paragraful 1 din Convenție nu impune dublul grad de jurisdicție.

În ceea ce privește invocarea, în susținerea excepției, a dispozițiilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că acest text convențional presupune existența posibilității efective de a supune judecății unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de Convenție (Cauza *Kudla împotriva Poloniei*, 2000) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac”.

Având în vedere cele de mai sus, Curtea constată că art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală nu încalcă textele constituționale invocate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 139¹ și ale art. 140³ alin. 1 teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Mureșan în Dosarul nr. 9.040/117/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 427

din 10 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1)–(4)
din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public și a art. 10 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1)–(4) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Corneliu Căileanu din Iași în Dosarul nr. 45/45/2006 al Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde prezent autorul excepției, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, sens în care reiterează motivele formulate în fața instanței de judecată. În plus, invocă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, referitoare la instanța competentă să soluționeze unele categorii de litigii privind acte administrative, în funcție de valoare, dacă prin lege specială nu se prevede altfel. Apreciază că sintagma „dacă prin lege specială nu se prevede altfel” este neconstituțională, întrucât reprezintă o modificare a unei legi organice printr-o lege ordinară, ceea ce încalcă art. 52, art. 73 și art. 76 alin. (1) și (2) din Constituție. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cât privește prevederile art. 22 alin. (1)–(4) din Legea nr. 544/2001, întrucât apreciază că nu contravin dispozițiilor din Constituție invocate ca fiind încălcate. Cât privește excepția de neconstituționalitate a art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, pune concluzii de respingere ca inadmisibilă, întrucât, contrar art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost ridicată direct în fața Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 45/45/2006, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1)–(4) din Legea nr. 544/2001**

privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Corneliu Căileanu din Iași într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect o acțiune împotriva Guvernului României, întemeiată, printre alte acte normative, și pe Legea nr. 544/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat contravine art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (2), art. 21, 24 și 61 din Constituție. În acest sens, arată că, prin „atribuirea competenței materiale unei anumite instanțe”, art. 22 din Legea nr. 544/2001 îngreudește accesul liber la justiție prevăzut de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit căruia justițiabilul are „dreptul să aleagă liber și neîngrădit calea de atac”. Art. 22 încalcă art. 21 din Constituție și prin aceea că este „ambiguu” și „neclar” în privința termenului de introducere a acțiunii la instanța competentă, astfel că este posibil ca, la expirarea termenului de 30 de zile prevăzut de art. 7 din lege, acțiunea introdusă la instanța de contencios administrativ să fie tardivă. O altă ambiguitate, care poate „fi interpretată ca o limitare a liberului acces la justiție”, constă în faptul că textul de lege criticat nu prevede în mod explicit procedura plângerii prealabile, aceasta fiind reglementată prin normele metodologice de aplicare a legii. În final, mai consideră că „art. 22 alin. (1) și următoarele din Legea nr. 544/2001” „introduce prea multe competențe speciale și derogări de la prevederile legale deja în vigoare care oferă deja un cadru unitar de judecare a cauzelor legate de vătămarea unor drepturi prevăzute de lege, singurul rezultat fiind acela de buimăcire totală atât a părților, cât și a judecătorilor, încalcând dreptul de acces la justiție, dreptul la un proces echitabil și rezolvarea cauzei într-un timp rezonabil”.

Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, „deoarece dispozițiile art. 22 alin. (1), (2), (3) și (4) din Legea nr. 544/2001 nu încalcă și nu eludează dispozițiile prevăzute de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituția României.” În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 407/2004.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 22 alin. (1)–(4) din Legea nr. 544/2001 este inadmisibilă, în sensul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât criticile formulate se întemeiază „pe opinia autorului cu ceea ce ar fi dorit să conțină textul de lege în cauză” cu privire la competența materială, procedura și termenele aplicabile în cazul plângerii în contencios administrativ. Or, potrivit art. 126 din Constituție, aceste aspecte intră în competența exclusivă a legiuitorului.

Mai arată că, de altfel, principiul constituțional al liberului acces la justiție semnifică faptul că orice persoană se poate adresa instanțelor judecătorești pentru apărarea drepturilor, a libertăților sau a intereselor sale legitime, iar nu faptul că acest drept nu poate fi supus niciunei condiționări.

Avocatul Poporului consideră că aspectele invocate de autorul excepției nu constituie probleme de constituționalitate, ci de aplicare a legii, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Mai arată că dispoziția de lege criticată nu îngrădește liberul acces la justiție, ci, dimpotrivă, reprezintă o concretizare a acestuia, precum și că, fiind norme de procedură, prevederile art. 22 din Legea nr. 544/2001 se stabilesc, conform art. 126 alin. (2) din Constituție, de legiuitor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și ale reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 22 alin. (1)–(4) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001, cu modificările și completările ulterioare. Art. 22 alin. (1)–(4) din lege are următorul cuprins: „(1) În cazul în care o persoană se consideră vătămată în drepturile sale, prevăzute în prezenta lege, aceasta poate face plângere la secția de contencios administrativ a tribunalului în a cărei rază teritorială domiciliază sau în a cărei rază teritorială se află sediul autorității ori al instituției publice. Plângerea se face în termen de 30 de zile de la data expirării termenului prevăzut la art. 7.

(2) Instanța poate obliga autoritatea sau instituția publică să furnizeze informațiile de interes public solicitate și să plătească daune morale și/sau patrimoniale.

(3) Hotărârea tribunalului este supusă recursului.

(4) Decizia Curții de apel este definitivă și irevocabilă.”

În opinia autorului excepției acest text de lege contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (1), potrivit căruia: „(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”, ale art. 16 alin. (2), care stabilește că „Nimeni nu este mai presus de lege”, ale art. 21 privind „Accesul liber la justiție”, ale art. 24 care garantează „Dreptul la apărare” și ale art. 61 referitor la „Rolul și structura” Parlamentului.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Sușineri potrivit cărora art. 22 din Legea nr. 544/2001 îngrădește accesul liber la justiție au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și Curtea, prin deciziile nr. 407 din 7 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.112 din 27 noiembrie 2004, și

nr. 568 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 1 noiembrie 2006, respingând excepțiile, a statuat, în esență, că textul de lege criticat nu împiedică persoana interesată de a se adresa instanței de judecată pentru apărarea sau recunoașterea drepturilor sale prevăzute de Legea nr. 544/2001. De asemenea, s-a mai reținut că textele criticate dau expresie dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar cu privire la problema compatibilității unor proceduri speciale sau a particularităților procedurale pentru exercitarea drepturilor procesuale ale părților cu principiul liberului acces la justiție, prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, Curtea Constituțională a statuat că „este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. (...) Pe cale de consecință, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”.

Cele statuate prin deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, în care nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

De asemenea, Curtea constată că, în legătură cu încălcarea art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (2), art. 21, 24 și 61 (în realitate, probabil, art. 51 privind „*Dreptul de petiționare*”) din Constituție invocate de asemenea ca fiind încălcate, nu sunt formulate niciun fel de critici, astfel că nu se poate efectua controlul de constituționalitate.

De altfel, în cauză nu este ridicată o excepție de neconstituționalitate, ci autorul acesteia își exprimă nemulțumirea cu privire la modul în care autoritatea publică competentă a înțeles să își îndeplinească obligațiile ce-i reveneau potrivit legii și înfrățișează detaliat situația de fapt din dosar. Totodată, autorul excepției se referă la probleme vizând competența după materie, precum și procedura și termenele aplicabile în cazul plângerii în contencios administrativ. Or, potrivit legii sale de organizare, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”. Pe de altă parte, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului stabilirea competenței și procedurii de judecată, inclusiv a condițiilor de exercitare a cererilor de chemare în judecată și a instituirii unor termene procedurale.

În legătură cu invocarea excepției de neconstituționalitate a art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată direct în fața Curții în ședința de judecată din data de 10 mai 2007, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care prevede că aceasta decide „*asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”, precum și potrivit jurisprudenței sale constante în materie.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1)—(4) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, excepție ridicată de Corneliu Căileanu din Iași în Dosarul nr. 45/45/2006 al Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de același autor în dosarul aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 456

din 15 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 teza întâi
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 400—403 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Magda Cristina Chiosac, Rodica Pop Luca și Grigore Luca în Dosarul nr. 20.829/99/2006 al Tribunalului Iași.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 20.829/99/2006, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 400—403 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Magda Cristina Chiosac, Rodica Pop Luca și Grigore Luca cu prilejul soluționării unei cereri de ordonanță președințială pentru suspendarea executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 403 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece dau posibilitatea instanței de a suspenda executarea silită fără citarea părților, iar încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. De aceea, consideră că sunt încălcate drepturile prevăzute la art. 16, 21 și 44 din Constituție.

Tribunalul Iași consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, invocând jurisprudența Curții Constituționale, arată că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile de lege criticate nu conțin norme contrare prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare a Curții, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 400—403 din Codul de procedură civilă. Din examinarea susținerilor autorilor excepției se constată însă că aceștia critică, în realitate, numai prevederile art. 403 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă, potrivit căroră *„În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac.”*

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate prevăd posibilitatea președintelui instanței de a dispune suspendarea provizorie a executării silite pe cale de ordonanță președințială, care poate fi dată chiar și fără citarea părților, până la soluționarea de către instanță a cererii de suspendare a

executării silite. Aceste prevederi legale trebuie apreciate în raport cu natura cauzelor deduse soluționării pe calea ordonanței președințiale. Astfel, suspendarea provizorie a executării silite, reglementată de prevederile criticate, constituie o măsură cu caracter vremelnic, care se ia pe calea ordonanței președințiale numai *„în cazuri urgente”* care justifică această procedură specială.

Dispozițiile criticate nu conțin măsuri discriminatorii care ar contraveni principiului egalității cetățenilor în fața legii, consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât măsura instituită prin acestea se ia în considerarea naturii urgente a cauzelor, iar nu a persoanelor care o solicită, acestea beneficiind de un tratament egal în fața legii.

Curtea reține, de asemenea, că prin dispozițiile legale criticate nu se încalcă prevederile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, deoarece legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice. Pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac.

În ceea ce privește susținerile autorilor excepției, referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale privind ocrotirea în mod egal a dreptului de proprietate privată, Curtea reține că prevederea din art. 403 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă, potrivit căreia, în cazuri urgente, președintele instanței poate dispune suspendarea executării, reprezintă o măsură cu caracter vremelnic, dispusă tocmai în scopul protejării acestui drept.

De altfel, asupra constituționalității prevederilor art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 867 din 30 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 22 ianuarie 2007, și prin Decizia nr. 12 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 6 februarie 2007, respingând excepțiile de neconstituționalitate. Argumentarea și soluția reținute în deciziile de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 4 teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Magda Cristina Chiosac, Rodica Pop Luca și Grigore Luca în Dosarul nr. 20.829/99/2006 al Tribunalului Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 457

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Telemobil” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.383/212/2006 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal răspund autorul excepției, prin consilier juridic, și partea Serviciul public de impozite, taxe și alte venituri ale bugetului local Constanța, prin apărător ales. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a art. 113 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, reiterând argumentele expuse în fața instanței de judecată.

Reprezentantul părții Serviciul public de impozite, taxe și alte venituri ale bugetului local Constanța solicită respingerea excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.383/212/2006, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Telemobil” — S.A. din București cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect soluționarea unei contestații la executare și suspendarea executării.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține următoarele:

— art. 113 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură fiscală este neconstituțional față de prevederile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât „generează un beneficiu pentru anumiți titulari ai dreptului de proprietate privată care au calitatea de organe ale administrației publice, în ceea ce privește punerea în executare a hotărârilor judecătorești, prin necesitatea formulării unei cereri din partea creditorului în termen de 45 de zile”. În opinia autorului excepției, dispozițiile art. 113 lit. f) din Codul de procedură fiscală „apără în mod diferențiat proprietatea privată a unei autorități publice, în raport cu proprietatea privată a

celorlalte persoane fizice sau juridice, prin instituirea unei condiții suplimentare”;

— „dobânzile și majorările de întârziere la care contribuabilul impus în mod nelegal este îndreptățit sunt calculate, în baza textului legal criticat, de la data expirării termenului de 45 de zile, prin aceasta fiind încălcat încă o dată dreptul de proprietate, precum și dreptul la o reparare integrală a prejudiciului cauzat de autoritatea publică respectivă, aducându-se atingere și principiului consacrat prin prevederile art. 52 alin. (1) din Constituție”.

Judecătoria Constanța — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că prevederile legale criticate nu numai că nu încalcă dreptul de proprietate privată, dar sunt menite să asigure garantarea acestui drept și să permită exercitarea lui în limitele stabilite de lege. Totodată, arată că nu se poate reține nici încălcarea art. 52 alin. (1) din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile de lege criticate nu conțin norme contrare prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 113 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005, potrivit cărora „*Se restituie, la cerere, debitorului următoarele sume:[...] f) cele stabilite prin hotărâri ale organelor judiciare sau ale altor organe competente potrivit legi.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu prevăd un termen de 45 de zile în interiorul căruia să fie depusă cererea de restituire a sumelor stabilite prin hotărâri ale organelor judiciare sau ale altor organe competente, astfel cum susține autorul excepției.

Prevederile legale criticate, reglementând posibilitatea restituirii „la cerere” a sumelor stabilite prin hotărâri ale organelor judiciare sau ale altor organe competente potrivit legii, nu contravin în niciun fel principiului garantării și ocrotirii dreptului de proprietate reglementat prin art. 44 din Constituție. Dimpotrivă, măsura prevăzută de text vizează restituirea sumelor de bani către persoanele cărora li se cuvin acestea, în condițiile legii, cererea fiind doar o

modalitate de sesizare a organului fiscal competent în vederea restituirii sumelor.

În acest context, nu poate fi reținută susținerea autorului excepției conform căreia prevederea criticată „apără în mod diferențiat proprietatea privată a unei autorități publice, în raport cu proprietatea privată a celorlalte persoane fizice sau juridice”.

În ceea ce privește modul de calcul al dobânzilor și al majorărilor de întârziere, invocat ca argument de neconstituționalitate, se constată că aceasta este o problemă de aplicare a legii, iar nu de constituționalitate.

De asemenea, nu se poate reține nici încălcarea, prin prevederile art. 113 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură fiscală, a unui drept sau a unui interes legitim al contribuabilului, în sensul art. 52 alin. (1) din Constituție.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Telemobil” — S.A. din București în Dosarul nr. 3.383/212/2006 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 458

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6 și art. 8 alin. (1), (2), (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea celor două dosare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Danubiana” — S.A. din Popești-Leordeni în dosarele nr. 4.526/94/2006 și nr. 4.092/94/2006 ale Judecătoriei Buftea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 129 D/2007 la Dosarul nr. 57 D/2007, care a fost primul înregistrat, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Prin încheierile din 6 noiembrie 2006 și 23 noiembrie 2006, pronunțate în dosarele nr. 4.092/94/2006 și nr. 4526/94/2006, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Danubiana” — S.A. din Popești-Leordeni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 1 alin. (1) și cele ale

art. 6 sunt neconstituționale, deoarece permit instanței să soluționeze cauza fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor creditoarei și pe baza înscrisurilor depuse la dosar, fără ca pârâta să poată solicita și folosi în favoarea sa toate probele pe care le prevede Codul de procedură civilă, contravenindu-se astfel dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi, dreptul la apărare, accesul liber la justiție și la un proces echitabil. Se arată că dispozițiile legale criticate încalcă și prevederile art. 16, 20, 21, 24, 53 și 126 din Constituție, precum și pe cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece prevăd norme procedurale contrare celor prevăzute de Codul de procedură civilă. De asemenea, se încalcă dispozițiile constituționale și prin aceea că ordonanța care va conține somația de plată poate fi atacată numai cu o acțiune în anulare, iar nu prin recurs.

Judecătoria Buftea consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, procedura somației de plată fiind instituită ca o procedură specială, accelerată, derogatorie de la normele de procedură civilă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că sunt neîntemeiate criticile formulate prin excepția de neconstituționalitate, deoarece procedura prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 a fost instituită pentru a oferi creditorilor o modalitate rapidă și mai puțin costisitoare pentru obținerea titlurilor executorii în vederea realizării creanțelor, scopul acesteia fiind de a simplifica și de a accelera demersul jurisdicțional.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, sens în care a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare a Curții, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată. Din examinarea susținerilor autoarei excepției se constată însă că, în realitate, aceasta critică numai prevederile art. 1 alin. (1), art. 6 și ale art. 8 alin. (1), (2), (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată. Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6 și ale art. 8 alin. (1), (2), (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001), aprobată cu modificări

și completări prin Legea nr. 295/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002), modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2002 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 5 noiembrie 2002), aprobată la rândul ei prin Legea nr. 5/2003 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 20 ianuarie 2003). De asemenea, la art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, cu modificările și completările ulterioare, s-a făcut următoarea rectificare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 23 august 2001: „în loc de «...somația de plată către creditor...» se va citi: «...somația de plată către debitor...».”

Anterior sesizării Curții Constituționale, prin art. 1 pct. 12 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă (lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004), alin. (5) al art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 a fost modificat.

Având în vedere aceste modificări, dispozițiile criticate au în prezent următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): „*Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*”

— Art. 6: „(1) *Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*

(2) *Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.*

(3) *Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile. Judecătorul va putea stabili alt termen potrivit înțelegerii părților.*

(4) *Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.*”

— Art. 8: „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.*”

Autoarea excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16, 20, 21, 24, 53 și 126. De asemenea, apreciază că dispozițiile legale criticate contravin și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială, simplificată și accelerată în materia executării creanțelor, derogatorie de la dreptul comun, prin intermediul

căreia se urmărește recuperarea într-un timp cât mai scurt a creanțelor certe, lichide și exigibile.

Astfel, în ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 1 alin. (1) și cele ale art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt neconstituționale, deoarece permit instanței să soluționeze cauza doar pe baza susținerilor creditoarei și pe baza înscrisurilor depuse la dosar, se constată că aceasta este neîntemeiată. Limitarea mijloacelor de probă doar la înscrisuri completate cu explicații și lămuriri date de părți a fost determinată tocmai de caracterul special al procedurii ce se aplică, potrivit art. 1 alin. (1), doar „creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege [...]”. Întrucât ordonanța privind somația de plată ce urmează a fi emisă de judecător se va referi doar la obligații de plată a unor sume de bani rezultate din înscrisuri însușite de părți, este justificată cerința ca dovada acestora să se facă prin înscrisuri. Celelalte aspecte ale raporturilor juridice dintre părți urmează a fi rezolvate conform reglementărilor din dreptul comun. Limitarea este deopotrivă valabilă pentru ambele părți, ele având condiții identice pentru exercitarea dreptului la apărare, fără a se încălca prin aceasta egalitatea în drepturi sau accesul liber la justiție și la un proces echitabil.

În acest sens s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, și prin Decizia nr. 434 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004.

De asemenea, Curtea constată că prin Decizia nr. 72 din 5 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 22 aprilie 2002, și prin Decizia nr. 332 din 11 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 14 noiembrie 2003, a statuat că în timpul examinării cererii pentru emiterea ordonanței cu somația de plată, în termenul prevăzut pentru introducerea cererii în anulare, precum și în tot cursul soluționării cererii în anulare, debitorul are posibilitatea de a-și exercita neîngrădit dreptul la apărare, fiind asigurate pentru toate părțile condiții ca interesele lor legitime să fie realizate în cadrul unui proces echitabil. Posibilitatea exercitării dreptului la apărare de către debitor este asigurată și prin reglementarea, în art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, a posibilității de a

formula cerere în anulare împotriva ordonanței prin care judecătorul a admis, integral sau în parte, cererea creditorului.

În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile art. 8 alin. (1), (2), (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt neconstituționale, în sensul că ordonanța care va conține somația de plată poate fi atacată numai cu o acțiune în anulare, iar nu prin recurs, Curtea constată că și această critică este neîntemeiată. Astfel, prin Decizia nr. 270 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 25 iulie 2003, Curtea a statuat că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituindu-o consacrarea cererii în anulare, care reprezintă evident o cale de atac împotriva ordonanței. Împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nu relevă niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție. Legiuitorul ordinar este deplin îndreptățit ca, în considerarea anumitor particularități, să opteze pentru o cale de atac cu o identitate proprie, alta decât cea de drept comun, o asemenea concluzie rezultând, de altfel, și din redactarea adoptată de legiuitorul constituțional, potrivit căreia stabilirea regimului juridic al căilor de atac este de competența exclusivă a legiuitorului ordinar, care, potrivit atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, stabilește competența și procedura de judecată, evident, cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra constituționalității Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, atât în ansamblul său, cât și asupra dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6 și ale art. 8, statuând că acestea sunt constituționale, de exemplu, prin Decizia nr. 173 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 18 iunie 2003, Decizia nr. 251 din 15 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 6 iulie 2004, Decizia nr. 348 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 27 noiembrie 2003, sau prin Decizia nr. 198 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 19 iunie 2003.

Atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6 și art. 8 alin. (1), (2), (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Danubiana” — S.A. din Popești-Leordeni în dosarele nr. 4.526/94/2006 și nr. 4.092/94/2006 ale Judecătorei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 459

din 15 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici
de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aedlob” — S.R.L. din Lugoj în Dosarul nr. 1.057/252/2006 al Judecătoriei Lugoj.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.057/252/2006, **Judecătoria Lugoj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aedlob” — S.R.L. din Lugoj într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și art. 44 alin. (2) teza întâi, coroborate cu cele ale art. 11 alin. (1) și (2) și ale art. 20 alin. (1) din Constituție, deoarece „face o diferențiere nejustificată între fapta de a nu fi emis bon fiscal și fapta de a nu fi predat bonul fiscal către client”, instituind prin aceasta „o răspundere a persoanei juridice pentru fapta persoanei fizice”.

Judecătoria Lugoj consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece în cauză este vorba despre

stricta aplicare a legii, iar nu despre o problemă de constituționalitate, prevederile constituționale invocate nefiind încălcate în niciun fel.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, sens în care a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, având următorul conținut: „*Amenzile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică agenților economici, cu excepția celor prevăzute la lit. d), astfel: [...]*”

b) faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 80 milioane lei la 400 milioane lei.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 44 alin. (2) teza întâi privind dreptul de proprietate privată, coroborate cu cele ale art. 11 alin. (1) și (2) și ale art. 20 alin. (1) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate se aplică în egală măsură tuturor agenților economici care se găsesc în situația prevăzută de ipoteza normei juridice, așa încât nu poate fi reținută critica privind încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție.

De asemenea, față de critica potrivit căreia textul de lege criticat contravine dreptului de proprietate privată, Curtea constată că aceste dispoziții legale reprezintă norme coercitive, care instituie sancțiuni contravenționale pentru agenții economici care nu respectă prevederile legale referitoare la justificarea sumelor de bani găsite la punctele de vânzare aparținând agenților economici, consecința încălcării acestor dispoziții legale fiind confiscarea sumelor a căror proveniență nu poate fi justificată, așa cum prevede art. 44 alin. (9) din Constituție, potrivit căruia

„*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*“.

De altfel, asupra constituționalității prevederilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin deciziile nr. 319 din 9 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 7 octombrie 2003, nr. 407 din 4 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 839 din 25 noiembrie 2003, și nr. 49 din 12 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Aedlob” — S.R.L. din Lugoj în Dosarul nr. 1.057/252/2006 al Judecătoria Lugoj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 460

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Florica Săracu în Dosarul nr. 2.414/331/2006 al Judecătoria Vălenii de Munte.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.414/331/2006, **Judecătoria Vălenii de Munte a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 89 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice**, excepție ridicată de Florica Săracu într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că „interpretarea dispozițiilor art. 89 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prin prisma prevederilor art. 231 lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 85/2003, în sensul că din conținutul ordonanței s-ar înțelege că depășirea vitezei maxime cu mai mult de 50 km/h, constatată de polițiști cu mijloace tehnice certificate, nu ar putea fi atacată în justiție, deoarece această constatare nu poate fi combătută cu niciun alt

mijloc de probă prevăzut de lege, este neconstituțională, deoarece încalcă prevederile art. 21 din Constituție“.

Judecătoria Vălenii de Munte apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 118 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, republicată, „împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile de la comunicare, la serviciul poliției rutiere în a cărei rază de competență a fost constatată fapta“, fără să se facă nicio distincție cu privire la contravenția săvârșită. Mai mult, chiar în lipsa unei astfel de dispoziții, autorul contravenției are asigurat accesul liber la justiție în temeiul dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, potrivit căroră, împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, se poate face plângere în termen de 15 zile de la înmânarea sau comunicarea acestuia, soluționarea plângerii făcându-se de către instanța de judecată competentă potrivit legii.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 89 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, astfel cum a fost invocată, este inadmisibilă, deoarece, ca urmare a republicării ordonanței, textul criticat are un alt conținut.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 89 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Se constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 20 martie 2006. Soluția legislativă din textul de lege criticat a fost preluată, de principiu, de dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e), astfel că, prin decizia sa, Curtea Constituțională se va pronunța în legătură cu constituționalitatea acestor dispoziții, conform căroră: „*Constituie contravenție și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a IV-a de sancțiuni și cu aplicarea sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce pentru o perioadă de 90 de zile săvârșirea de către conducătorul de autovehicul sau tramvai a următoarelor fapte: [...] e) depășirea cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, constatată, potrivit legii, cu mijloace tehnice omologate și verificate metrologic.*“

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că autoarea excepției are în vedere o anumită interpretare a textului de lege criticat, raportat la specificul cauzei aflate pe rolul Judecătoriai Vălenii de Munte.

Asemenea critici nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată*“. Atât interpretarea conținutului unei norme juridice, cât și îndreptarea eventualelor erori de interpretare sunt de competența instanțelor judecătorești, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Florica Săracu în Dosarul nr. 2.414/331/2006 al Judecătoriai Vălenii de Munte.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 461

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53
din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Elisabeta Dervis în Dosarul nr. 2.803/2006 al Judecătoriei Constanța.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.803/2006, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995**, excepție ridicată de Elisabeta Dervis.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și ale art. 52 alin. (2), deoarece „este echivoc și dă posibilitatea notarului de a rectifica un act autentic și de a putea înlocui acorduri sau revoca convenția părților cu prezumția de acceptare tacită a rectificării. Dacă părțile refuză a se prezenta ulterior notificării, notarul poate opera rectificarea, încălcând voința uneia sau a altelei din părți.”

Judecătoria Constanța apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază ca neîntemeiată excepția, arătând că dispozițiile art. 53 din Legea nr. 36/1995 nu contravin textelor din Constituție la care autoarea excepției face referire.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că dispozițiile de lege criticate nu conțin norme contrare prevederilor constituționale invocate în motivarea excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 53 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995, care au următorul cuprins: *„Actele notariale care prezintă erori materiale sau omisiuni vădite pot fi îndreptate sau completate prin încheiere de către notarul public, la cerere sau din oficiu, cu acordul părților, dacă lucrările cuprind date care fac posibilă îndreptarea greșelilor sau completarea omisiunilor. Acordul părților se prezumă dacă, fiind legal citate, nu-și manifestă opunerea. Despre îndreptarea sau completarea efectuată se face mențiune pe toate exemplarele actului.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 52 alin. (2) referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege supus controlului de constituționalitate prevede posibilitatea notarului să poată îndrepta actele notariale care reprezintă omisiuni vădite sau erori materiale, la cerere sau din oficiu, cu acordul părților, dacă lucrările cuprind date care fac posibilă îndreptarea greșelilor sau completarea omisiunilor.

Procedura prin care se permite notarului public să poată îndrepta erorile materiale sau omisiunile vădite din actele notariale se face cu citarea părților și cu acordul acestora, deci cu respectarea tuturor drepturilor lor. Este firesc ca notarul să procedeze la îndreptarea erorilor materiale din propriul act, această procedură având nevoie de acordul părților citate în acest scop. Faptul că neprezentarea părților înseamnă că acordul lor se prezumă nu este de natură să încalce prevederile constituționale invocate de autoarea excepției, o soluție contrară fiind de natură să lase pe seama voinței uneia sau ambelor părți eficiența unui act notarial.

În plus, potrivit art. 38 alin. (1) din Legea nr. 36/1995, în cazul în care notarul încalcă obligațiile profesionale, se angajează răspunderea sa civilă, atunci când acesta a cauzat un prejudiciu.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Elisabeta Dervis în Dosarul nr. 2.803/2006 al Judecătorei Constanța.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 153387